

Mijn moeder van 80.

Ze heeft de krant gelezen, mijn moeder van 80.

Ze vertelt: een oudere man, heeft zijn huisarts laten weten, dat hij geen ic-bed wil bezetten, als hij ziek wordt door Corona. Ziek is hij toch al, beter worden doet hij niet meer.

Zij snapt dat wel, mijn moeder van 80. Ik wil dat ook niet, vertelt ze me; laat mij maar gaan.

Ik snap dat wel... Denk ik.

Maar toch komen die woorden wel aan.

Mijn moeder, altijd sterk en dapper.

Als oudste van een groot gezin, was ze al jong geen kind meer.

Haar vader overleed vroeg, dus moest ze aan het werk.

Helpen op het erf en de kleintjes groot brengen.

Dat was hoe het toen ging.

Dat was het normaal van toen.

Ze was graag naar school gegaan of naaister geworden,

Maar noodlot en plicht bepaalden anders voor haar.

Ze bleef thuis. Zorgde voor anderen.

Mijn moeder, altijd sterk en dapper.

Ook toen op jonge leeftijd mijn vader, haar man, overleed.

En zij, net als haar eigen moeder, al jong weduwe werd.

Ze zorgde voor ons, haar kinderen, en voor de boerderij.

De plicht riep. Ze werkte hard. Altijd thuis, voor ons.

Het normaal van toen.

Al bijna 30 jaar is ze nu alleen. Is ze sterk en dapper gebleven.

Met een groot plichtsbesef. De plicht voor alles.

Nooit klagend, altijd dragend. De ander eerst.

Het laatste jaar is ze aan het kwakkelen,

Het lichaam wil niet meer, noopt haar tot thuisblijven.

En Corona dwingt: houd afstand.

De fut is op, hoor ik haar zeggen.

De plicht van het alleen thuis zijn,

het normaal van nu, valt haar zwaar.

Misschien in deze tijd wel meer dan ooit.

Misschien op deze leeftijd wel meer dan ooit.

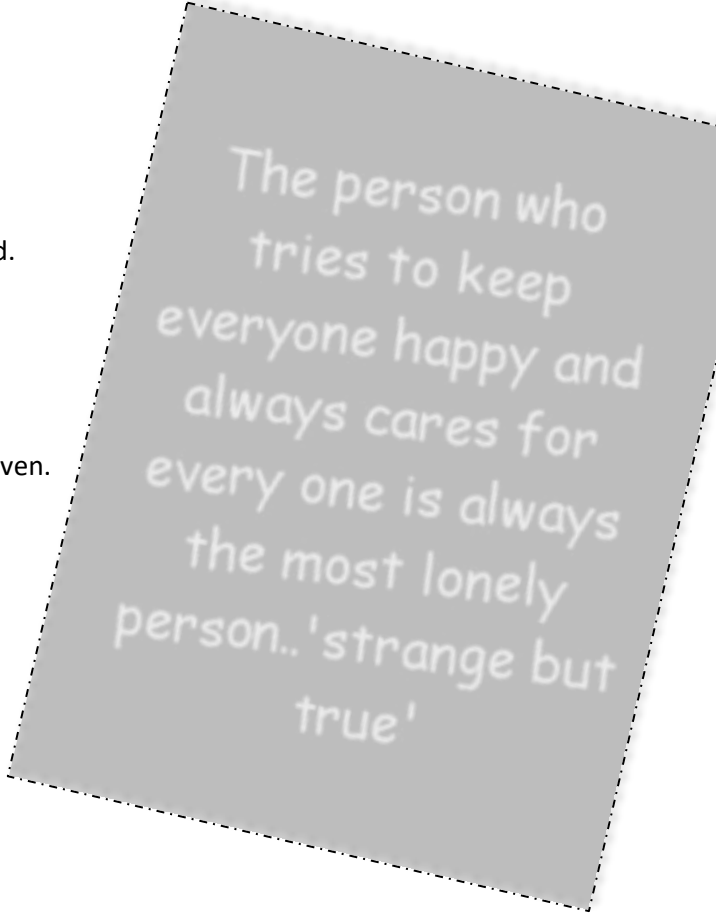
Meer dan ooit weer alleen.

Geen ic-bed, vertel je me. Niet meer vechten.

Die woorden raken me meer dan ik dacht.

Mijn moeder van 80. Sterk en dapper.

Alleen.

The person who
tries to keep
everyone happy and
always cares for
every one is always
the most lonely
person.. 'strange but
true'